

מסכת סנהדרין

פרק ז'

א. ארבע מיתות נמסרו לבית דין, סקילה, שרפה, חרג, וחנק. רבינו

שמעון אומר, שרפה, סקילה, חנק, וחרג. זו מצות הבשכלין:

ב. מצות הבשכלין, היו משלקעים אותו בזבל עד ארכובתו וננתנו

סודר קשה לתוכה וכוורת על צנארו. זה מושך אצלו וזה

מושך אצלו עד שפותח את פיו, ומדליק את הפתילה וזרקה לתוכה

פיו ויורחת לתוכה מעיו וחווארת את בני מעיו. רבינו יהודה אומר, אף

הוא אם מית בידם לא היו מקימין בו מצות שרפה, אלא פותחין את

פיו בצתבת שלא בטובה ומדליק את הפתילה וזרקה לתוכה פיו

ויורחת לתוכה מעיו וחווארת את בני מעיו. אמר רבינו אליעזר בן

צדוק, מעשה ב בת כהן אחת שזנחה, והקיפה חביבלי זמורות

ושרפה. אמרו לו, מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי:

ג. מצות הבחרגים, היו מתייזין את ראשו בסיר כדי שהמלכות

עושה. רבינו יהודה אומר, גוויל הוא זה, אלא מניחין את ראשו על

הפטון וקוץץ בקופיז. אמרו לו, אין מיתה מוגלת מזו. מוצאות הצענין, היו מושקעין אותו בזבל עד ארכבותיו ונותני סודר קשה לתוכה הרפה וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו, עד שגפשו יוצאה:

ד. אלו הן הנסקליין, הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הפללה, ועל הזכור, ועל הקהמה, והאשה המביאה את הקהמה, והמגדר, והעובד עבודה זורה, והנותן מזרען למלה, ובבעל אוב ויידעוני, והמלחיל את השבת, והמלחיל אביו ואמו, והבא על נערת המארסה, והמסית, והמדיח, והמכשף, ובן סורר ומורה. הבא על האם, חיב עליה משום אם ומשום אשת אב. רבי יהודה אומר, אין חיב אלא משום האם בלבד. הבא על אשת אב חיב עליה משום אשת אב ומשום אשת איש, בין בתיי אביו בין לאחר מיתה אביו, בין מן הארוסין בין מן הנשואין. הבא על זכור ועל הקהמה, והאשה המשום אשת איש, בין בתיי בנו בין לאחר מיתה בנו, בין מן הארוסין בין מן הנשואין. הבא על זכור ועל הקהמה, והאשה המביאה את הקהמה, אם אדם חטא, בהמה מה חטא, אלא לפי שבאת לאדם פקלת על זהה, לפיכך אמר הכתוב פסקל. דבר אחר, שלא תהא בהמה עוצרת בשוק ויאמרו זו היא שנסקל פלוני על

זה:

ה. הַמְגִידָּפָ אֵינוֹ חִיבָּ עד שִׁיפְרֶשׁ הַשֵּׁם. אָמֵר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בָּן קָרְחָה,
בְּכָל יּוֹם דָּגִין אֶת הַעֲדִים בְּכָנְיוֹ יְכֹה יְוִסִּי אֶת יוֹסִי. נִגְמַר הַדִּין, לֹא
הַוּרְגִּים בְּכָנְיוֹ, אֶלָּא מַזְכִּיאִים כָּל אָדָם לְחוֹזֵן וְשׂוֹאָלִים אֶת הַגָּדוֹל
שָׁבְּךָן וְאוֹמְרִים לוֹ אָמֵר מָה שְׁשִׁמְעָת בְּפִרְוּשׁ, וְהִיא אֹמֶר, וְהַדִּינִים
עוֹמְדִין עַל רְגִילֵיכָן וְקוֹרְעֵיכָן וְלֹא מָחִין. וְהַשְׁנִי אֹמֶר אָף אֲנִי
כִּמוֹהוּ, וְהַשְׁלִישִׁי אֹמֶר אָף אֲנִי כִּמוֹהוּ:

ו. הַעֲוֵיד עַבּוֹדָה זָרָה, אַחֲד הַעֲוֵיד, וְאַחֲד הַזּוֹבֵחַ, וְאַחֲד הַמְקִטָּר,
וְאַחֲד הַמְנִסָּה, וְאַחֲד הַמְשִׁתְחָה, וְאַחֲד הַמְקַבֵּל עַלְיוֹ לְאֱלֹהָה,
וְהַאֹמֶר לוֹ אֵלֵי אַתָּה. אָכְל הַמְגִפָּה וְהַמְגִשָּׁק וְהַמְכִבָּד וְהַמְרִבָּץ
וְהַמְרָחִץ, הַסָּג, הַמְלַבִּישׁ וְהַמְנַעֵּיל, עֹבֵר בֶּלֶא מִשְׁעָה. הַנּוֹדר
בְּשָׁמוֹ וְהַמְקִים בְּשָׁמוֹ, עֹבֵר בֶּלֶא מִשְׁעָה. הַפּוֹעֵר עַצְמוֹ לְבַעַל פָּעֹר,
זוּ הִיא עַבּוֹדָתָה. הַזּוֹרֶק אֶבֶן לְמַרְקוּלִיס, זוּ הִיא עַבּוֹדָתָה:

ז. הַבּוֹתוֹ מַזְרָעָו לְמַלְךָ, אֵינוֹ חִיבָּ עד שִׁימְסַר לְמַלְךָ וַיַּעֲבִיר בָּאָשׁ.
מַסַּר לְמַלְךָ וְלֹא הַעֲבִיר בָּאָשׁ, הַעֲבִיר בָּאָשׁ וְלֹא מַסַּר לְמַלְךָ, אֵינוֹ
חִיבָּ, עד שִׁימְסַר לְמַלְךָ וַיַּעֲבִיר בָּאָשׁ. בַּעַל אֹוב זה פְּטוּם הַמְדִבָּר
מִשְׁחָיו, וַיַּדְעָנוּ זֶה הַמְדִבָּר בְּפִיו, הַרְיִ אַלוּ בְּסִקְיָה, וַהֲבָשָׁאל בָּהֶם
בְּאַזְהָרָה:

ח. הַמְחַלֵּל אֶת הַשְׁבָּת, בְּדָבָר שְׁחִיבֵין עַל זְדוֹנוֹ כִּרְתָּה וְעַל שְׁגָגָתוֹ
חַטָּאת. הַמְקַלֵּל אָבִיו וְאָמוֹ, אֵינוֹ חִיבָּ עד שִׁיקְלָלִים בְּשֵׁם. קָלְלִים

בכינויו, רבי מאיר מחייב וחכמים פוטרין:

ט. הַבָּא עַל נְעָרָה הַמִּאֲרָשָׁה, אֵינוֹ חִיב עַד שְׂתָהָא נְעָרָה בְּתוֹלָה
מִאֲרָשָׁה וְהִיא בְּבֵית אָבִיה. בָּאוּ עַלְיָה שְׁנִים, הַרְאָשָׁוֹן בְּסַקְיָלָה
וְהַשְׁנִי בְּחֶנְקָה:

י. הַמִּסִּית, זֶה הַדִּוּת הַמִּסִּית אֶת הַהֲדִיות. אָמֵר לוֹ יִשְׁרָאֵה בַּמְקוּם
פָּלוֹגִי, כֵּה אָוְכְּלָת, כֵּה שׁוֹתָה, כֵּה מְטִיבָה, כֵּה מְרֻעָה. כֵּל חִיבִי
מִיתּוֹת שְׁבַתּוֹרָה אֵין מִכְמִינֵין עַלְיָהֶם, חַזֵּץ מִזּוֹ. אָמֵר לְשָׁנִים וְהַן
עֲדִיו, מְבִיאֵין אָוֹתוֹ לְבֵית דִין וְסַקְלִין אָוֹתוֹ. אָמֵר לְאַחֲד, הוּא אָמֵר
יִשְׁלַׁחְ לְחֶבְרִים רֹצִים בְּכֵה. אִם הִיה עָרוּם וְאֵינוֹ יִכּוֹל לְדָבֵר בְּפָנָיהם,
מִכְמִינֵין לוֹ עֲדִים אֲחֹרֵי הַגָּדָר, וְהַוָּא אָמֵר לוֹ אָמֵר מָה שָׁאָמָרְתָּ לִי
בִיחוּד, וְהַלָּה אָמֵר לוֹ, וְהַוָּא אָמֵר לוֹ קִיאָךְ נְגִיחָה אֶת אֱלֹהֵינוּ
שְׁבָשָׁמִים וְגַלְדָּה וְנַעֲבֵד עָצִים וְאָבָנים. אִם חֹזֵר בָּו, הַרְיָה זֶה מְוֹטָב.
וְאִם אָמֵר כֵּה הִיא חֹבְתָנוּ וְכֵה יִפְהָ לְנוּ, הַעֲוָמְדִין מִאֲחֹרֵי הַגָּדָר
מְבִיאֵין אָוֹתוֹ לְבֵית דִין וְסַקְלִין אָוֹתוֹ. הָאָמֵר אֲעָבֵד, אַלְךָ וְאֲעָבֵד,
גַּלְדָּה וְנַעֲבֵד. אֲזַבֵּחַ, אַלְךָ וְאֲזַבֵּחַ, גַּלְדָּה וְנַזְבֵּחַ. אֲקַטִּיר, אַלְךָ וְאֲקַטִּיר,
גַּלְדָּה וְנַקְטִיר. אֲנַסָּה, אַלְךָ וְאֲנַסָּה, גַּלְדָּה וְנַגְסָה. אֲשַׁפְתָּה, אַלְךָ
וְאֲשַׁפְתָּה, גַּלְדָּה וְנַשְּׁפְתָּה. הַמִּדִּית, זֶה הָאָמֵר, גַּלְדָּה וְנַעֲבֵד עַבּוֹדָה
זָרָה:

יא. המכשף העוזה מעשה חיב, ולא הוחז את העינים. רבינו עקיבא אומר משומ רבי יהושע, שניהם לocketין גשואין, אחד לocket פטור ואחד לocket חיב, העוזה מעשה חיב, הוחז את העינים
פטור: